

25ste zondag door jaar B

Mc. 9, 30-37

Vanuit de geschiedenisboeken uit uw schooltijd weet u misschien nog wel dat er een paar heel bijzondere of uitzonderlijke persoonlijkheden uit onze geschiedenis de bijnaam 'de Grote' dragen. Om tot die categorie te horen hoeft ge trouwens echt geen weldoener van de mensheid of een heilige geweest zijn. Denk maar aan Alexander de Grote of Herodes de grote en de gruweldaden die zij op hun kerfstok hebben. Zelfs onze Karel de Grote (keizer Karel) gaat op dat vlak niet vrijuit. De filosoof Nietzsche heeft in dat verband ooit eens spottend opgemerkt: "Er heeft op deze wereld nog geen één grote geest bestaan, zonder waanzin. Mensen die naar het grote streven zijn gewoonlijk slechte mensen".

We kennen ook allemaal een paar spreekwoorden of gezegdes die daarbij aansluiten. "Wie het kleine niet eert, is het grote niet weert". In Japan zegt men: "zodra de kleine bron stopt, drogen de grote rivieren uit", en in Abesinnië: "de kleine sterren schijnen altijd terwijl de grote zon dikwijls ondergaat". Allemaal volkswijsheden die iets proberen bij te brengen van wat we ook in het Evangelie tegenkomen: de liefde voor het kleine en simpele.

Toch is dat iets wat er maar moeilijk ingaat bij mensen, want van kleins af aan wordt ons al geleerd dat we de eerste of de beste moeten zijn: op school, in de sport, in de politiek, op het werk. Mijn tandpasta moet altijd "super" zijn, mijn reizen altijd "grandioos", mijn hotel "firstclassse", want als we de reclame mogen geloven is alles wat niet "cool", "maxi" of "exclusief" is, niet interessant. Met andere woorden: het gaat om "groot doen." En dat is nu juist hetgeen vandaag afgewezen wordt door Jezus. De reden daarvoor hoorden we in de tweede lezing van vandaag uit de brief van Jacobus: die zaken zorgen te gemakkelijk voor "naijver en eerzucht, en waar die dingen heersen, daar treft men ook onrust aan." Daar sluit ook die vraag in het Evangelie bij aan: "Waar hebt ge onderweg over getwist?" Waar zijt ge mee bezig? Zelfs bij de apostelen merkt ge dan dat, als het gaat over de grootste of de belangrijkste zijn, dat zorgt voor woordenwisselingen en ruzie.

Eén van de gevaren waar wij zowel in als buiten de Kerk mee te maken krijgen is dat we hoofd- en bijzaken door elkaar gaan halen, dat we dingen die een middel zijn tot doel maken, en daardoor net als de apostelen de bal misslaan met alle gevolgen van dien zoals Jacobus die vandaag opsomt.

In 2003, ter gelegenheid van de 10de verjaardag van het overlijden van koning Boudewijn, schreef koningin Fabiola heel uitzonderlijk een open brief die deels nauw aansluit bij hetgeen Jezus zijn leerlingen vandaag probeert duidelijk te maken. De koningin schrijft: "Ik ben mij ervan bewust dat ik misschien te gemakkelijk het woord voer. Daarom bewonderde ik des te meer de edelmoedige en aandachtige luisterbereidheid van mijn man... Hij was er steeds op bedacht zichzelf weg te cijferen om zich in de plaats van de andere te stellen. Allen die hem hun pijn kwamen toevertrouwen, vooral de armsten en zij die

door het leven gekwetst waren, benaderde hij met doorzicht en zwijgend medeleven... Het bewustzijn van de waardigheid van elke persoon, die uniek is, betekende voor hem de essentie van de wijsheid. Meer dan eens zei hij mij: 'Ik hoop dat ge de lade van uw overhaaste ideeën hebt leeggemaakt, want als ge die op voorhand al hebt volgestopt kan er niets meer bij.'... Zijn openheid van hart en geest was de sleutel die maakte dat hij de ongereptheid van een kind bezat... Bij zijn overlijden schreef een tiener mij over hem: "De koning had geen liefde voor de macht, maar droeg in zich de macht van de liefde". Me dunkt een zinnetje wat het overdenken meer dan waard is: hij had geen liefde voor de macht, maar droeg in zich de macht van de liefde. Het vat niet alleen dit stukje, maar heel het Evangelie samen in een taal die we allemaal verstaan maar vaak nog te weinig spreken. Amen.

Johan Goris, pastoor